

Endelig kan det ske, at man træffer paa en enlig gaaende Jægersmand, som overtroiske Folk helst undgaar at møde her, — en høj, tør, dystert udseende Person med optrukne Skuldre og et Par lange Ben i store Støvler. Han gør nærmest selv et sky Indtryk og besvarer i Reglen ikke Folks Hilsen. Hans Ansigtssfarve er gusten, Næsen flad. Et grovt, mørkt Skæg dækker Munden.

Det er selve Ejeren af Kærsholm, Hofjægmester Prangen.

Mens hans to spættede Tisper halser omkring paa Engen og engang imellem forsvinder i Sivene med et Plask, gaar han selv med langsomme Skridt ret ud efter Næsen. Hans Bøsse hænger over Ryggen; Hænderne er begravet i de skraa Taskelommer paa hans langtavede Jagtpjækkert. Det er tydeligt nok: han færdes her ikke saa meget for at skyde som for at være alene med sig selv og sine mørke Tanker.

Mellem Folk paa Egnen tales der ofte om, hvad det vel kan være, Hofjægmesteren saadan gaar og ruger over. Han har nu aldrig været let at blive klog paa. Det er, som om der boede to Mennesker i ham. Den tavse Mand med det skulende Blik kan til andre Tider optræde som en snaksom Selskabsbroder, en Münchhausen, struttende af den naragtigste Selvfølelse. Man mente en Tid, at det var hans Kones Forhold, der gjorde ham saa spekulativ. Nu er man mest